

Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως ἐπαίχθησαν τὴν προπαραλθούσαν ἐβδομάδα δύο νέα διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ἔργα, «Ἡ μικρὰ μαρκησία» καὶ «Ἡ κακοκεφαλίς» ἀμφοτέρω προίοντα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ καὶ μεταφραστοῦ κ. Α. Νίκα, καὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸ «Νευροκαθαλίκευμα» ἐπίσης γαλλικὸν ἔργον, κατὰ μετάφρασιν Α. Δελαγραμμάτη, παίχθην διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ θέατρον τοῦ Διονυσιάδου ὑπὸ τοῦ θιασοῦ Ἀλεξιάδου.

Ἐδῶ τελειώνει, ἢ μᾶλλον ἐπρέπε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, διότι ἡ κατόπιν σκηνὴ μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τοῦ ὑποκόμητος δι-Μπουασγκομέ, ὅστις μετανοήσας διὰ τὴν πρὸς τὴν μαρκησίαν συμπεριφορὰν του, ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν συγγνώμην της, καθὼς καὶ ἡ νέα ἐξαψὶς τῶν νεύρων τῆς μαρκησίας ἐνεκα τῆς ἀφροντισίας τοῦ συζύγου της, ὅστις κρατεῖ εἰς τὸ γεῦμα τὸν ὑποκόμητα, ἐξαναγκάζων οὕτω αὐτὴν νὰ βλέπῃ πλησίον της τὸν ἄνθρωπον, ὃν εἶχε μισήσει πλέον, ἀποτελοῦν παρελκυστὰν ἐπιπέδων καὶ ματαίαν προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως, ὅπως προσδώσῃ κάποιαν πρωτοτυπίαν εἰς πράγματα τετριμμένα καὶ ἀνούσια. Ἐκτὸς τῆς λεπτοτήτος, ἡ ὁποία διακρίνει εἰς πολλὰ μέρη τὸν διάλογον, οὐδεμίαν ἄλλην ἀρετὴν εἶνε δυνατόν νὰ εὔρη τις εἰς ὅλον τὸ ἔργον. Καμμία πλοκή, καμμία ὁρᾶσις, ἀστοχῆς πολλαχοῦ ψυχολογία καὶ βεβιασμένη ἐξοικονόμησις σκηνῶν. Ἀλλὰ τὰ μεγαλεῖτερα τῶν ἐλαττωμάτων του εἶνε ὅτι δὲν ἔχει οὔτε συμπέρασμα, οὔτε σκοπὸν. Ὁμολογητέον ὁμῶς ὅτι εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ἔργου συνετέλεσεν καὶ ἡ ἐν ἀνοικτῷ θεάτρῳ διδασκαλία του, καὶ μάλιστα ὑπὸ ἀκαταλλήλων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠθοποιῶν.